

Слѣдъ това излѣзохме отъ храма, бурно поздравявани отъ набралия се народъ. Всѣки се радваше, че нови граждани постѣпватъ вече въ общитѣ работи! . . . Ние поехме пѣтя съ пѣсни и веселие, та право въ казармитѣ, дѣто трѣбваше да служимъ двѣ години.

Това сж най-честититѣ ми години, които съмъ прѣкаралъ на земята. Всичко бѣ хубаво и весело. Заобиколѣнъ съ вѣрни и добри другари, азъ прѣкарахъ военната служба безъ да усѣтя. И като се приготвихъ за народната отбрана, азъ не можахъ никога да помисля, че ще дойде день, когато нещастieto ще падне на главата ми, като тъмна хала . . . Дѣ сж сега моитѣ мили другари Теогени и Евфорионъ? Дѣ сж родителитѣ ми, роднинитѣ ми? Дѣ е отечеството ми! . . . Азъ съмъ въ чужда страна, робъ, далечъ отъ моя роденъ край . . .

Сълзи жежки задавиха думитѣ на Проя. Той прѣсекна да разказва; сърдцето му силно биеше. Сѣкашъ свѣтъ му се завиваше. Аминта съгледа това и веднага стана, прѣгърна го прѣзъ главата и почна да го утѣшава.

— И тукъ имашъ приятели и почитатели, Пройо! Не мисли за прѣжнитѣ черни дни. Успокой се. Ние ще направимъ и тукъ живота ти лекъ и приятенъ. Разкажи ни, какъ изслужи воената служба и какъ пролѣ сетнѣ кръвта си за защитата на отечеството си. Ще те слушаеме съ радостъ. Ти не си кривъ, че днесъ си робъ. Ти не си побѣгналъ отъ бойното поле, не си се прѣдалъ доброволно на неприятеля. Такава ти е била орисницата. Но ти си се билъ славно и това нека ти бѣда утѣха. Молимъ ти се, продължи по-нататкъ най-интересното, най-милото за тебе и за насъ.